

10.B Osztálykirándulás – Beszámoló

Szeptember 14-én reggel indultunk el a második osztálykirándulásunkra. Nagyon izgatottak voltunk, hiszen tavaly csak egy közeli kis tanyán voltunk, és egy éjszakát aludtunk ott, idén viszont háromnapos kirándulásra indultunk, ráadásul az oly sokak által dicsért Szentendrére.

Az utat vonattal tettük meg. Vásárhelyen szálltunk fel, majd a Kiskunfélegyházi átszállás után megérkeztünk a Nyugatiba, ahol egy igazi Londoni hangulatú emeletes busszal bebarangoltuk Budapest legimpozánsabb negyedeit. Megnéztük többek közt a gyönyörű neogótikus Parlamentet, Európa legnagyobb templomát, a Dohány utcai zsinagógát, a Millenniumi emlékművet a Hősök terén, elhaladtunk a Gellért hegy alatti úton, a 0 kilométerkő mellett. Áthajtottunk a felújított Lánchídon és az 1876-ban épült Andrássy úton.

A városnézés végeztével az emeletes busszal utaztunk tovább, majd fél óra múlva megérkeztünk a Szentendrei Papszigeti Campinghez. Az élénkzöld füves területen elszórtan elhelyezkedő cölöpökre épült kisházak igazán sajátos hangulatot árasztottak a terület mögött kanyargó türkizkék Dunával kiegészülve.

Az egész osztály a térség végében lévő motelben kapott helyet, ahol 5-6 fős szobákban voltunk elszállásolva. Itt igazi „koleszfiling” uralkodott, de ezt egy cseppet sem bántuk, hiszen a sűrű programok miatt nem is töltöttünk túl sok időt a szálláson, hiszen már a megérkezésünk estjén közös sárkányhajózáson vettünk részt. A közel kétórás zivatarral megfűszerezett evezés után mindenkinek jól esett a meleg vacsora, amit szintén a kempingben fogyasztottunk el.

Másnap reggeli után elindultunk felfedezni Szentendre egyik legnagyobb látványosságát, a Skanzen. Az Ópusztaszerre emlékeztető külvárosi történelmi emlékpark kapuján belépve úgy éreztünk, egy aprócska házakkal pettyezett dombok által körülölelt szentélybe érkeztünk, ahol mintha megállt volna az idő.

Együtt indultunk felfelé a füves domboldalon magányosan álldogáló, a délelőtti napsütésben szinte vakítóan csillogó, többnyire meszelt falú, nádtetős épületek közötti kacskaringós úton.

Az út felénél két részre osztották az osztályt, így én az osztály magyar-történelem szakos felével folytattam az utat. Pár perc múlva megérkeztünk a Skanzen végében, a domboldal tetején álló épületek közé. Itt 4-5 fős csoportokban múzeumpedagógiai foglalkozáson vettünk részt. Minden csoportot különböző házakhoz küldtek, ahol az adott korra és a régen a házban élő családhoz kapcsolódó kérdésekre kellett válaszolnunk a ház és a benne található berendezési tárgyak alapján. A foglalkozáson megnéztük többek közt egy hajdani polgármester, egy gazdag és egy szegényebb család házát, illetve a halottas házat.

A Skanzen után egy járatos busszal utaztunk vissza a belvárosba, ahol szabadfoglalkozás keretein belül fedezhettük fel Szentendre titokzatos utcáit. A város hatszögletű főterének közepén található a fákkal tarkított barokk stílusú Pestis kereszt, mely a teret szegélyező élénk színű régies házak és templomok gyűrűjében még inkább patinás hangulatot kölcsönöz a 17. századot idéző városnak.

A lejtős macskaköves főutcán sorakozó üzletek tucatjai közt korzózva könnyedén megpillanthatjuk a rengeteg fotón szereplő szívárványos esernyős utcát. A kalandvágók felfedezhetik a balra vezető szűk – néhány helyen borostyánnal benőtt – sikátorok titkait, melyek felvezetnek az óváros fölött magasodó plébániatemplom épületéhez, mely elől csodálatos kilátás nyílik a cseréptetős házak alkotta óvárosra.

A főtértől nem messze található még a barokk stílusú hófehér városháza, a Szerb Egyházi Múzeum, az ortodox templom és az év egészében nyitva tartó Karácsony Kiállítás is.

Az óváros felfedezése után, a főutcán lefelé haladva, majd a lejtős sikátorokon átvágva megérkeztünk a Duna-partra. A part túloldalán hatalmas, zöld lombú fák tükröződtek a nyugodt

vízfelszínen. Innen együtt indultunk vissza a kempingbe, ahol a sötétedésig eltelt időt pakolással, készülődéssel és beszélgetéssel töltöttük, majd miután a naplemente utolsó rózsaszín felhőcskéje is átadta helyét a sötéten csillogó, tiszta éjszakának, elkezdődött a nap utolsó programja; az éjszakai túra.

A túrára együtt indult el az egész osztály. Az elején végigsétáltunk pár utcán, átmentünk a főúton, majd megkezdődött az igazi kihívás; a sík utcákat felváltották az emelkedők. Az út elég fárasztó volt, hiszen nagyon meredeken haladtunk felfelé Szentendre sötét utcáin, miközben el sem tudtuk képzelni, mégis mit fogunk látni a vaksötétben. Amikor már elég magasan voltunk, lekanyarodtunk az utcáról és egy igazán rövid, keskeny földúton mentünk tovább, majd megérkeztünk a kilátóhelyre.

A feketeségben a városok melegfehér fénypontjainak kompániája kirajzolta a Duna vonalát, a távolba révedve pedig Budapest fényeinek milliói hirdették a főváros pompáját, melyen még az éjszaka sötétje sem győzedelmeskedhetett. Az igazán szemfülesek akár szabad szemmel is megpillanthatták a lámpafények gyűrűjében kivilágított Budai vár pompás alakját, a Parlament impozáns épületét vagy éppen a mozdulatlan pontok között fénycsíkként elsuhanó HÉV-et.

Visszafelé indulva már értettük, miért pont sötétben kellett felmáshoznunk a kilátóhelyre, ami – a túravezetőnk szerint – nappal is gyönyörű – bár az esti látványtól merőben differens – panorámát tár a túrázó elé.

Másnap a reggeli után a kemping előtt már várt ránk a piros emeletes busz, ami elvitt minket az eklektikus Nyugati pályaudvarra. A vonat indulása előtt még egy órát a Westendben töltöttünk, majd felszálltunk a hazafelé induló vonatra, ahol véglegesen – de remélhetőleg csak egy időre – búcsút intettünk a szűk macskaköves utcákkal, színes épületekkel és sikátorokkal tarkított olaszos hangulatú kisvárosnak, mely igazi csendes, ódon kincsessziget a modernkor viharos, szürke tengerén.

2023. 10. 07.
Szalai Sára 10/B